

Door de kleine vliegtuigraampjes zijn in de diepte kronkelende weggetjes te zien. Ze lopen kriskras over het eiland, geflankeerd door kleine huisjes in het binnenland, hoogbouw aan de zuidkust bij de zee. In de verte doemt de landingsbaan op, daarachter kunnen ze hun eindbestemming El Arenal al zien liggen. De voormalige vissersplaats net buiten hoofdstad Palma is op Mallorca al decennialang een magneet voor jongeren. Azuurblauw accentueert de kustlijn. De zee, de zon, het strand, goedkope restaurants en bars waar maar één ding van belang is: zo veel mogelijk drinken.

Via een hoge aankomsthal stappen ze de warme zomerdag in, op weg naar de luxe villa die ze voor deze week gehuurd hebben. Een zorgvuldig bijeengespaarde examenreis voor sommigen van hen, voor anderen een lekkere feesttrip na een tussenjaar. Met dertien zijn ze in totaal. Allemaal Hilversummers.

Later zullen ze veelal als ‘De Hilversumse groep’ aangeduid worden, alsof ze een hechte eenheid vormen. In de praktijk is de groep echter een praktisch samenraapsel. Een paar jongens kennen elkaar al jaren van school. Lukas, Damiaan, Martijn en Hein zijn goede maatjes. Martijn beschouwt Lukas als zijn beste vriend, Julian als een gezellige grapjesmaker, met Hein spreekt hij veel af. Stan en Martijn zaten bij elkaar op de basisschool. Stan kent Mees ook al uit die tijd, vanaf groep 3. Met Lukas kan hij ook goed overweg. Sanil ziet Kaan en Daan als zijn beste vrienden. Kaan kent hij van school, Daan via de snackkar van zijn vader, Julian kent hij al langer, via de voetbalclub. De ouders van Julian zijn bevriend met de ouders van Daan. De jongens delen de komende week een kamer in hun villa in El Arenal. Lars en David zijn stiefbroers en wonen thuis onder één dak. Arthur, de beste

vriend van Kaan, is een uitzondering binnen de groep: hij kent eigenlijk geen van de andere jongens goed.

Ze vormen een dwarsdoorsnede van de Hilversumse populatie. Hun ouders werken op een school of bij een bank, zijn stewardess, bestuurssecretaris bij een ziekenhuis of runnen een snackkar. Oer-Nederlands, Marokkaans, Turks: iedereen is welkom in de groep. Ze sporten bij voetbalclubs als HC&FC Victoria en sv Olympia '25 of hockeyen bij HMHC Hilversum en bij 't Spandersbosch. Soms komt een deel van de groep samen in Side, een bakkerij-snackbar met karakteristieke rode kozijnen aan de Gijsbrecht van Amstelstraat, een welvarende winkelstraat niet ver van het Alberdingk Thijm College, waar meerdere jongens op zaten. Ze zijn niet allemaal klasgenoten op de goed aangeschreven scholengemeenschap, in de volksmond 'het ATC' genoemd, wel ontstaan daar vriendschappen, door de verschillende jaargangen en groepen heen.

De vakantiegroep dijde langzaam uit. Aanvankelijk wilden ze met z'n zevenen gaan, maar er was alleen nog een duur huis voor veertien mensen beschikbaar. Ruim achtduizend euro voor een week. Er wordt een praktische overweging gemaakt: ze vragen er nog wat bekenden bij. Uiteindelijk zijn ze met z'n dertienen: Sanil, Lukas, Kaan, Daan, Hein, Mees, Stan, David, Julian, Damiaan, Arthur, Job en Martijn. Davids stiefbroer Lars is deze week met zijn beste vriend Hidde ook op Mallorca. Zij slapen in een hotel iets verderop.

'Allemaal hele lieve jongens,' zegt Sanil later over zijn vrienden. 'We zijn eerder op vakantie geweest en nooit in een ruzie beland. We zijn netjes opgevoed. We spreken mensen aan met u.'

Voor de Hilversumse jongens bestond de vakantie de eerste dagen uit een vast patroon: wakker worden in de witte villa met uitzicht op de palmbomen nabij de haven. De kater van de avond ervoor verdrijven door wat te hangen bij het krappe zwembad in de tuin of door een frisse duik in zee. Daarna wat eten, bij voorkeur in een van de tentjes met Nederlandse inslag. Vervolgens een feestje bouwen en daarna met een stuk in de kraag weer de heuvel op, terug naar de villa.

Vanavond is het vijftien min één, Arthur is ziek in de villa gebleven. De groep heeft zich bovendien opgesplitst. Negen jongens zitten in The Pub, de overige vijf gaan naar De Zaak, een bruine kroeg met donker hout voor de ramen, driehonderd meter verderop. Ze komen er vaak die week en eigenaar Arie houdt zelfs een tafeltje voor ze vrij. Hij kan met ze lachen. ‘Die jongens zijn fantastisch. Je zou willen dat iedereen zo was.’

Bij De Zaak wanen de Hilversummers zich in een lokale kroeg van een Nederlandse provincieplaats, met een meezingende dj, Nederlandse straatnaambordjes en een Heineken-bord aan de muur. Nederlandstalige klassiekers knallen uit de speakers. Een gewone zomeravond in een gewone feestkroeg in het Nederlandse deel van de boulevard van El Arenal. Al is het vanwege de coronamaatregelen wel verplicht een stoel te reserveren. En juist die zitplaatsen vormen het begin van een lange keten van geweld.

Wat er in De Zaak gebeurt, wordt haarscherp vastgelegd door de bewakingscamera van het Hollandse feestcafé. Achterin zitten vijf Hilversumse jongens gezellig te drinken: Lars, Hidde, David, Daan en Julian. Aan een grote tafel naast hen zit een groep van

tien jongens en meisjes uit Heerhugowaard en omgeving.

Als Lars even naar de wc gaat, mist er bij terugkomst een stoel. Een jongen uit de groep naast hen heeft die in zijn afwezigheid weggegrist. Als die erop wil gaan zitten, trekt Lars de stoel terug, maar de jongen schuift hem vervolgens weer naar zijn eigen tafel. Specialisten van de politie zullen later uren naar de beelden turen. Zij zien hoe het gehannes gaandeweg escaleert als Lars de stoel opnieuw wil terugpakken. Daar is de andere jongen niet van gediend. Hij geeft Lars tot twee keer toe een duw en wijst dreigend naar hem. Als Daan vervolgens tussenbeide komt en wat met ze praat, gaan de jongens weer zitten. De boel lijkt gekalmeerd als een medewerker van het café een extra stoel brengt.

Tot een paar minuten later weer een stoel wordt weggetrokken. Wat smeulde, vat nu vlam. De jongen stormt op Lars af, grijpt hem bij zijn keel en geeft hem met een vlakke hand een klap. Op de beelden ziet Lars er met zijn open mond en witte ogen uit alsof hij net een geest heeft gezien. De jongen uit Heerhugowaard wordt daarna het café uit gezet, maar blijft samen met een vriend voor de deur rondhangen. Zij en Lars dagen elkaar over een weer verbaal uit.

De agenten die de camerabeelden bekijken zien dat Lars onderwijl een bericht op zijn telefoon tikt. Na een seconde of twintig stopt hij het toestel weer weg. Om 1.35 uur stuurt David een berichtje naar Hein. Die zit verderop in The Pub, op de boulevard, met de andere jongens uit de groep. ‘Zorg dat de boys rond 2.00 uur naar de zaak komen. We moeten een groepje even een lesje leren.’ In verband met de coronamaatregelen moet de horeca op dat tijdstip sluiten.

Even later wandelt een aantal jongens uit The Pub richting De Zaak, gevangen door het beeld van de bewakingscamera’s op

de strandboulevard. Sanil, Mees, Hein, Lukas, Kaan en nog enkele vrienden. Een getuige zal later spreken van een soort security in de Spaanse nacht.

Tegen tweeën stroomt de boulevard vol met jongeren die in korte tijd vrij veel gedronken hebben en in groepjes rondhangen op straat. De Hilversummers gaan verhaal halen bij de jongens uit Heerhugowaard. Al duurt het gesprek niet lang. Als Mees tegen een van hen zegt: 'Je hebt mijn vriend geslagen', krijgt hij van een ander een duw. Daarop haalt Mees meteen zo hard uit dat de jongen zijn neus breekt. Het ging instinctief en voelde automatisch, zal Mees later zeggen.

Iets verderop, bij Level Dining Lounge, een etablissement net naast De Zaak, vindt daarna een grotere vechtpartij plaats. Sanil lijkt aanvankelijk alleen te praten met een knul uit de andere groep. Wat er gezegd wordt, is niet te horen. Ze staan dicht bij elkaar, Sanils hoofd komt bijna tegen dat van de ander. Langzamerhand komen meer jongeren dichterbij. Er wordt geduwd en getrokken. Een stapel stoelen wiebelt.

Het gevecht dat volgt is wild en hevig. Een chaotisch geheel van stoten, klappen, maaïen, zwaaien, duwen en trappen. Mees noemt het '*jabs*', de eerste klappen van een bokser, de opmaat tot de zware stoot. Hij houdt van het rumoer en de onrust op een stapavond, loopt niet weg voor een gevecht. En hij is er klaar voor, goed getraind. Vorig jaar bouwde hij vanwege corona zelfs een outdoor gym in eigen tuin zodat hij kon trainen met vrienden. Bij hem is er nog iets van kennis over vechten aanwezig, bij zijn vrienden minder. Het is hun eerste keer. Ze doen maar wat. Het is puur geweld, hard.